

# NA VLNÁCH INTROVERZE



VANILA VLNKOVÁ

Vanila Vlnková

**NA VLNÁCH  
INTROVERZE**

## Přecitlivělost

Křehké srdce pod tvrdou slupkou se skrývá,

na venek smutná bledá tvář se dívám

Citlivá duše zbytečně pláče,

kdo schová pod křídla nemocné ptáče.

Pleť jako z alabastru, až mrtvolně bledá,

pod očima kruh místo si hledá.

Hluboká modř očí smutek tají,

ústa se smutkem zalykají.

Studené dlaně dotykem chladí,

jemný vlas, co dobře se hladí.

Skleslé tělo, slabý třas,

tichý zarmoucený hlas.

Hluboká mysl do fantazie létá.

Zanech už fantasy, máš na to léta!



## Kde nic není, ani smrt nebere

**Kde** je klidu přáno, jsou to místa ukrytá  
**nic** dobrého tě tady nečeká, jen ta cesta trnitá  
**není** zítřku, není rána, s obavami se probouzíš  
**ani** hlesu na místě, kde trůní zlatá brána, tady žalem ochoříš  
**smrt** je cítit ve vzduchu  
**neboj** se a běž, neklesej na duchu  
**bez** váhání neměj stání, dokud nezahraje marš  
rezavých pout na rukou se zbav, sílu na to máš.



## Prosím o pomoc!

Už nemám chuť tu ani psát,  
že mě nemá nikdo rád.  
Je to smutné, je to k pláči?  
I samota přec někdy léčí.

Proč osud nás vodí tam, kde nechceme?  
Do samoty se pak zbytečně ženeme.  
Zmůžu všechno a přesto nic,  
v noci zima, ve dne hic.

Pak je tu společnost, co zkazila všechno.  
Stalo se to, už když jsem byla malé děcko  
Někde snad v systému se stala chyba,  
někde v základech se ohýbá.  
Strach z lidí a jejich jednání roste.  
Fóbie, deprese jsou moji hosté.

Smůla časem neopadla,  
vstala jsem a zase spadla  
Čas se neptá, tryskem letí,  
čekám pomoc, doufám v zásvětí.



## Autokoškola dokola (Z deníku Matouše Šifla)

Hned časně zrána  
v autoškolním domě  
čekal jsem auto,  
přijelo pro mě.

Abych jel první,  
komisař nechce,  
přibrali ještě spolujezdce.

Nyní už prý nás čeká ta cesta,  
kdy za každou chybu komisař trestá.  
Čekal jsem kdy zas  
i na mne dojde řada.  
Proč neviděl jsem  
v mém spolujezdci kamaráda?!

Už nastal můj čas,  
zapnul jsem si pás.  
Chtěli mě zmást,  
chystali past.  
Chtěli vidět, jak se trápím,  
ve všem se ztrácím.



Komisař s vousy  
očíma mne rdouší.  
Cítí mou nejistotu, cítí strach,  
Předtucha je hrozná, předtucha je vrah.

Už zase se mu něco nezdá,  
prý myslím si, jaká jsem hvězda  
Začal ten přednes,  
tohle jsem nesnes,  
vystoupil jsem jak spráskanej pes.

Učitel mě soudil,  
že jsem tam zbloudil.  
Řečmi mě rmoutil,  
všechno překroutil.

Jak zhatit mám mu jeho plány,  
když jsem v tom sám, sám bezbranný.  
Proč platit mám za další jízdy a jeho hrubá slova?

Už chodím snad tam roky,  
prý jsem toho zkazil mraky.  
Přitom on sám už někoho srazil  
...stokrát...